

Touto vlastností lze označiti toliko nezřízenou žádost po penězích a po majetkovém prospěchu, lakotné bažení po rozmnožení majetku, které nepřihlíží ke kvalitě prostředků, jimiž má býti účelu toho dosaženo. Než takové výtky rozsudek v pozastavené větě dopisu neshledává. Pochybil proto nalézací soud, když pro svůj nesprávný výklad slova »chamtivost« podřadil obsah dopisu ve výroku pod b) uvedeném pod ustanovení § 491 tr. zák.

Nalézací soud nepochybil však v tom, když se svého stanoviska použil při výměře trestu § 267 tr. zák., jak mu zmateční stížnost generální prokuratury vytýká. Neboť nehledíc k tomu, že § 267 tr. zák. nerozlišuje mezi souběhem reálním a ideálním, takže by jeho použití i v případě tohoto bylo odůvodněným, sestával čin obžalovanému za vinu kladený ze dvou samostatných útoků a jde tedy o dva trestné činy reálně se sbíhající, jimiž bylo prý soukromému obžalobci Ludvíku B-ovi ublíženo na cti. Použitím § 267 tr. zák. nebyl tedy porušen zákon v onom ustanovení. Zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. bylo proto jen částečně vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3224.

Souhlas sněmovny k trestnímu stíhání jejího člena vztahuje se na konkrétní skutek, nikoliv na určitou jeho právní kvalifikaci, leč že by sněmovna dala svolení ku stíhání výslovně jen s omezením na určitou kvalifikaci. Prosté označení právní kvalifikace skutku, pro nějž byl obžalovaný vydán, jest však pro obžalobce a trestní soud nerozhodným a nezávazným.

»Ublížením na těle« po rozumu § 153 tr. zák. jest jakékoliv porušení tělesné neporušenosti, které obecná mluva podřaduje pod tento pojem. Spadá sem zarudlost tváře z úderu, jež byla znatelnou ještě po několika hodinách po úderu a byla spojena s bolestivostí, která trvala, byť i v nepatrné míře, ještě následujícího dne.

Subjektivní skutková podstata podle § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. července 1928, Zm I 768/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. listopadu 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., vyhověl však zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák., uznán vinným toliko oním přestupkem, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu své stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

I. Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek soudu první stolice důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. Stížnost snaží se dokázati, že obžalovaný, jenž je členem poslanecké sněmovny Národního shromáždění, byl sice poslaneckou sněmovnou vydán k trestnímu stíhání pro skutek záležející v tom, že vyřal dne 11. června 1926 v P. poliček policejnímu nadstrážníkovi Františku M-ovi, když tento konal svoji službu, že však byl vydán v tomto směru jediné k trestnímu stíhání pro zločin veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák., takže prý nesměl býti v tomto směru stíhán pro zločin těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., na nějž zněla obžaloba státního zastupitelství, a že nesměl býti v tomto směru odsouzen pro přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák., jež shledal v onom skutku napadený rozsudek. Podle rozhodnutí čís. 1187 sbírky rozhodnutí nejvyššího soudu Čs. republiky ve věcech trestních nelze prý poslanecké sněmovně upřít právo, by udělila svolení ku stíhání svého člena pro určitý skutek jen s obmezením na určitou právní kvalifikaci tohoto skutku. Tohoto práva použila prý poslanecká sněmovna v souzeném případě, vydavši obžalovaného k trestnímu stíhání pro skutek, jež kvalifikovala v souhlasu s obsahem žádosti zemského trestního soudu v Praze o vydání obžalovaného k trestnímu stíhání a s návrhem imunitního výboru poslanecké sněmovny jako zločin veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Podle § 24 ústavní listiny Československé republiky ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. jest k jakémukoli trestnímu nebo kárnému stíhání člena Národního shromáždění pro jiné činy nebo opomenutí, než jsou uvedeny v ustanovení § 23, třeba souhlasu příslušné sněmovny. Platí tedy pravidlo, že se souhlas sněmovny k trestnímu stíhání jejího člena vztahuje na konkrétní skutek a nikoli na určitou jeho právní kvalifikaci. Nelze ovšem sněmovně, která má právo svolení k stíhání svého člena zcela odepřít, upřít též právo, by svolila ke stíhání jen s omezením na určitou kvalifikaci, leč takové omezení musilo by v dotyčném usnesení sněmovny býti výslovně uvedeno. Tato eventualita v souzeném případě nenastala. Je sice pravda, že zemský trestní soud v Praze kvalifikoval ve svém připsu na předsednictvo poslanecké sněmovny Národního shromáždění ze dne 25. června 1926, jímž žádal o vydání obžalovaného pro skutek spočívající v tom, že vyřal dne 11. června 1926 v P. poliček policejnímu nadstrážníkovi Františku M-ovi, když tento konal svou službu, jako zločin veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák., že dále imunitní výbor poslanecké sněmovny navrhl ve své zprávě ze dne 17. listopadu 1926, by poslanecká sněmovna vydala obžalovaného pro řečený, jemu za vinu kladený skutek k trestnímu stíhání podle §§ 81, 82 tr. zák., a že připsem předsednictva poslanecké sněmovny ze dne 16. prosince 1926 bylo zemskému trestnímu soudu v Praze sděleno, že se poslanecká sněmovna usnesla vyhověti jeho žádosti ze dne 25. června 1926 za vydání obžalovaného k trestnímu stíhání pro zločin veřejného násilí podle §§ 81,

§ 2 tr. zák., avšak ze všeho toho neplyne, že poslanecká sněmovna dala svolení k trestnímu stíhání obžalovaného pro onen skutek s omezením na právní kvalifikaci podle §§ 81, 82 tr. zák., v tom smyslu, že obžalovaný smí být stíhán pro onen skutek jedině podle §§ 81, 82 tr. zák. a že tudíž nesmí být stíhán pro tento skutek podle jiného ustanovení trestního zákona. Poslanecká sněmovna vydala obžalovaného, jak vychází na jevo, z doslovu a smyslu onoho přípisu jejího předsednictva, jež jest vykládati ve spojení s obsahem řečené žádosti zemského trestního soudu v Praze, již se přípis předsednictva poslanecké sněmovny dovolává, k trestnímu stíhání pro skutek záležející v tom, že obžalovaný vyřadil dne 11. června 1926 v P. poliček policejnímu nadstrážníkovi Františku M-ovi, když tento konal svoji službu. Označila-li při tom zároveň tento skutek ve shodě s obsahem onoho přípisu zemského trestního soudu v Praze a s návrhem imunitního výboru jako zločin veřejného násilí podle §§ 81, 82 tr. zák., přistoupila tím nanejvýše k názoru dožadujícího soudu, že skutek, o nějž tu jde, vykazuje na venek známky zločinu podle §§ 81, 82 tr. zák., nedala tím však nikterak najevo, že dává svolení ku trestnímu stíhání obžalovaného jen s omezením, že obžalovaný smí být stíhán pro onen skutek jedině podle §§ 81, 82 tr. zák. a že nesmí být pro něj stíhán podle jiného ustanovení trestního zákona. Podle toho není tu vůbec předpokladu, z něhož stížnost vychází. Jde tu o případ, v němž poslanecká sněmovna uvedla při označení skutku, pro nějž se vydání stalo, též právní kvalifikaci tohoto skutku. Takové prosté označení právní kvalifikace skutku, pro nějž byl obžalovaný vydán, je však pro obžalobce a trestní soud nerozhodným a nezávazným; závaznou při zkoumání otázky, zda byl projevěn příslušnou sněmovnou souhlas s trestním stíháním člena Národního shromáždění pro určitý skutek, zůstává jen totožnost konkrétního skutku v usnesení sněmovny uvedeného. Z toho plyne, že státní zastupitelství smělo po přípravném vyhledávání, jež bylo po dojití řečeného přípisu předsednictva poslanecké sněmovny zavedeno a jímž byl skutek, o nějž tu jde, teprve blíže vyšetřen, vzhledem k výsledkům tohoto vyhledávání podati na obžalovaného pro konkrétní skutek, pro nějž byl vydán k trestnímu stíhání, obžalobu kvalifikující tento skutek jako zločin těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák. a že nalézací soud směl po hlavním líčení rovněž bez ohledu na kvalifikaci činu v onom přípise předsednictva poslanecké sněmovny samostatně rozhodovati o tom, kterého zákona dlužno použít na konkrétní skutek, pro nějž byl obžalovaný vydán k trestnímu stíhání a jenž tvořil předmět obžaloby. Vyslovil-li se rozsudek za tohoto stavu věci v rozhodovacích důvodech v ten smysl, že je tu ústavní listinou požadovaný souhlas poslanecké sněmovny k trestnímu stíhání obžalovaného i pro přestupek podle § 312 tr. zák. (urážka strážce skutkem), jímž byl obžalovaný uznán vinným, nelze mu důvodně vytýkati, že porušil tímto výrokem zákon. Bylo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

II. Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje číselně důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., věcně však zmatek podle § 281

čís. 10 tr. ř., jež spatřuje v tom, že rozsudek podřadil skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, následkem mylného výkladu zákona pod ustanovení § 312 tr. zák. a nikoli pod ustanovení § 153 tr. zák., jehož prý mělo býti naň použito. Z rozhodovacích důvodů je patrné, že rozsudek vylučuje skutkovou podstatu zločinu podle § 153 tr. zák. obžalovanému za vinu kladeného proto, že policejnímu nadstrážníku Františku M-ovi nebylo poličkem, který mu obžalovaný vyřal, vůbec na těle ublíženo. Poškozením na těle je prý jen zranění, t. j. porušení tělesné neporušenosti a způsobení škody na zdraví tělesném nebo duševním. V souzeném případě nelze prý mluvit o poškození na těle, ježto prý tu nebylo zranění, které se projevilo pathologickými změnami ve vazivu. Šlo prý tu o pouhou zarudlost tváře, konstatovanou policejním lékařem ještě o 1½10. hodině večer, tedy asi po 3—4 hodinách po činu, t. j. po tom, co obžalovaný dal policejnímu nadstrážníkovi M-ovi poliček, a o bolestivost, která následujícího dne byla již jen nepatrná. Tvrzení nadstrážníka M-a, že mu tvář opuchla, dlužno prý vysvětliti pouhým subjektivním pocitem postiženého, ježto prý se vysvědčení policejního lékaře nezmiňuje o žádných pathologických změnách činem obžalovaného nastalých. Údaj téhož vysvědčení, že tu šlo o lehké zranění, neodpovídá prý za tohoto stavu věci právnímu pojmu uškození na těle vůbec. Činem obžalovaného byla prý postižena toliko nedotknutelnost, nikoli však neporušenost těla řečeného policejního nadstrážníka při výkonu jeho služby. Zmateční stížnosti, jež vyslovuje názor, že rozsudkem zjištěná zarudlost tváře, spojená s bolestivostí, odpovídá pojmu »ublížení na těle« po rozumu § 153 tr. zák., nelze upříti oprávnění. Podle stálé judikatury zrušovacího soudu se k objektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. arci nevyžaduje, by ublížení na těle dosáhlo míry a stupně § 411 tr. zák., což ostatně napadený rozsudek sám uznává. Než nehledíc ani k tomu, zda zjevy, které měl skutek obžalovaného podle rozsudkového zjištění pro uhozeného nadstrážníka M-a v zápětí, nepostačovaly by již i s hlediska vytčeného v § 411 tr. zák. (srov. rozh. sb. n. s. čís. 2893), odpovídají zjevy ty zcela nepochybně alespoň pojmu »ublížení na těle« po rozumu § 153 tr. zák. Slušíť za takové ublížení pokládati jakékoli porušení tělesné neporušenosti, které obecná mluva podřaduje pod tento pojem (rozh. čís. 826, 1530 víd. úř. sb. a j.). Zarudlost tváře, způsobenou úderem, jež je znatelnou ještě po několika hodinách po úderu a je spojena s bolestivostí, která trvá — byť i již jen v nepatrné míře — ještě následujícího dne, sluší považovati za porušení tělesné neporušenosti, které záleží v pathologické změně v postižené části těla a spadá podle obecné mluvy pod pojem »ublížení na těle«. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek stížený zmatkem podle § 281 čís. 10 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé nemůže Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti, poněvadž nejsou v rozsudku a jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva položit za základ rozhodnutí. Rozsudek po subjektivní stránce sice zjišťuje, že obžalovaný udeřil policejního nadstrážníka M-a vědomě a úmyslně do tváře, leč tím nalézací soud

vzhledem k tomu, že kvalifikoval čin obžalovaného pouze jako přestupek podle § 312 tr. zák. a jak ostatně patrně z dalších vývodů rozsudku, podle nichž vzal soud za prokázáno, že obžalovaný řečeného nadstrážníka vyličeným činem vědomě a úmyslně skutkem urazil, — toliko vyslovil, že úmysl obžalovaného směřoval k tomu, způsobiti M-ovi urážku skutkem. Pro skutkovou podstatu § 153 tr. zák. vyžaduje se však po subjektivní stránce úmysl nepřátelský, tedy nepřímý zlý úmysl podle druhé věty § 1 tr. zák., a to podle povahy věci úmysl útočiti nepřátelsky proti tělu nebo zdraví napadeného, vyjímajíc ovšem úmysl usmrtiti (rozh. čís. 2763 sb. n. s.). Tento úmysl však napadený rozsudek nezjistil. Bylo proto věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 3225.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Jest hrubou nedbalostí ve smyslu § 6 čís. 4 zákona, byly-li tajné písemnosti rozmnožovány litografií nebo jiným způsobem, aniž byl zachován předpis, že dohled nad rozmnožováním náleží důstojníku.

(Rozh. ze dne 14. července 1928, Zm I 16/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. listopadu 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přechinem vojenské zrady podle § 6 čís. 4 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. v první řadě neúplnost (nesprávně poznačenou i za nejasnost) spočívající v tom, že rozsudek pro rozhodnou skutečnost, že obžalovaný tím, že pověřil provedením litografie dotyčné listiny rotmistra Š-a, způsobil, že se tato dostala do rukou maďarského státu, neuvádí konkrétních okolností, zejména, že by byl rotmistr Š. právě již tehdy při litografování odňal onu listinu a že již tehdy byl vyzvědačem. Svědecká výpověď rotmistra Š-a prý neskýtá sice v tom směru vůbec bezpečného podkladu, avšak rozsudek se vůbec o ní nezmiňuje, ač musí býti na první pohled nápadným, že teprve o nějaký čas později byl pracován a to výhradně důstojníky, mobilisační spis »Ostraha hranic«, kteroužto tajnou listinu rotmistr Š. zároveň s onou č. j. 200 div. mob. prozradil maďarské vládě. Je prý spíše pravděpodobno a není vyloučeno, že si Š., jako osoba požívající a plně zasluhující důvěry, tyto listiny v kanceláři v jednom fasciklu založené, odhodlav se k činnosti vyzvědačské, současně opatřil a maďarské vládě pak předal. Zmateční stížnost sluší poukázati na rozsudkové zjištění, učiněné na základě doznání samého